

Novi zvon

Novi zvon

Revija sodobne slovenske in mednarodne literature

Novi zvon

Letnik IV, številka 6
(december 2015/januar 2016)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:
Gaja Jezernik Kos

Pomočnica in področna pomočnica urednice za poezijo:
Sara Fabjan

Področni pomočnik urednice za prozo:
Patrik Holz

Področni pomočnik urednice za dramatiko:
Boris Kos

Strokovna sodelavka – intervju:
Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica:
Vesna Rogl

Virtualni mentor:
T. V.

Uvodna beseda ali dve

S pričujočo številko zaključujemo četrti letnik literarne revije Novi zvon. Ob tej priložnosti bi se rada zahvalila svojim sodelavcem v uredništvu in strokovnima sodelavkama, ki omogočajo, da številke vsak drugi mesec ugledajo luč bralstva, ter vsem avtorjem, ki že toliko let s svojim umetniškim ustvarjanjem sodelujejo pri soustvarjanju Novega zvona.

Hkrati bi rada ponovno poudarila, da Novi zvon sprejema poezijo, prozo, dramatiko in razne hibridne literarne žanre čez vse leto na e-naslov novizvon@gmail.com. Vabljeni tako stari kot tudi novi avtorji, da sodelujete pri sooblikovanju petega letnika revije.

Prijetno branje!

Gaja Jezernik Kos,

glavna in odgovorna urednica

Poezija

Aleš Jelenko

INFINITE POSSIBILITIES

vstop

izstop

(srečal sem sebe
le svet je drugačen –

ni ga)

REPLIKA!

objel sem balon
in ga močno stisnil

ne spomnim se
kdaj sem nazadnje
jedel feferone

se pa spomnim
vehementne držę
rastoče piramide

(je bil napolnjen
z vodo?)

NENEHNO PONAVLJANJE NENEHNEGA PONAVLJANJA

vrzi cvet
ugrizni kamen
popij plastiko

(občutek
trajanja
izgine)

smo figure
na mehki šahovnici
s **poudarjenimi** barvami

(občutek
objektivnosti
naraste)

TI,

s

e

l

e

k

c

i

j

a

n

e

d

e

l

u

j

e

minute pošiljaš
v vazo neznanih

in vaza neznanih
je tvoja obsodba

((na)gon ima
(pre)dolge noge)

Sara Fabjan

Odlaganje

Pograbiti listje, da prikriješ resnično stanje
še za en obisk,
za eno večerjo in vožnjo domov.

Pripraviti hišo za praznost,
oblaziniti sebe za prihajajoče mesece.

Razporejanje časa

Ujeti pravo linijo med znanci
in tistimi, ki imajo potencial postati prijatelji.

Iti spat.

Spati.

Vstati.

Se usesti in plačati položnice.

Pogovarjati se s potencialnimi prijatelji.

Kupovati.

Zatrete še zadnje želje, da želiš delati z ljudmi.

Pustiti sanje dojenčkom.

Pustiti sanje pesnikom.

Pozabiti smisel na robu in dopustiti, da vsako jutro pade čez.

Omejitve

386 kilometrov

220 voltov

virtualni dokument

svetlika

uporabljaljaj me samo na tej razdalji

Zmagoslavje

Nisi dober pesnik,
imaš pa ljudi, ki te imajo radi.

Začrtati meje

Večinoma so tu turisti,
ne ločijo tvoje varne cone
od ulic Dunaja.

Tudi sama ne razločim svojih želja
od predrzne hoje proti Zahodu.

Izstopam pred domačini,
ki z ne-vsiljeno mehko zavzemajo
svoj prostor v kavarni.

Veronika Šoster

Jarilo

Jarilo
z roko drsi
po svilnatih
kožuhih
svojih
volkov
in uživa
v spokoju
jaz si mislim
on ne bi
nikoli pustil
streljanja
vseh teh
otrok
si mislim
on bi jim
zaril tiste
pištole
v goltance
in volkovi
bi se posladkali
z njihovimi
vratnimi
vretenci
si mislim
moralo bi ga
lepo prosit

naj pride
nazaj
s pomladjo
ampak kaj
ko so dali
vsem volkovom
sledilce za vrat
in jih potem
poiskali
poklali
nagačili
in ni tu
ostalo čisto nič
njegovega
zato zdaj
čemimo
v snegu
ozebli
prsti
nam
štrlijo
nekam
nenaravno
Jarilo
si odsotno
zabrunda
in si misli
še dobro
da se mi
ni več treba

ukvarjat
z njimi.

Mateja Traven

Iz tišine

Nikoli ne bom vedela
kakšen občutek je to
ko te z žametnim glasom
pokliče mati

Nikoli ne bom slišala
tvojega toplega glasu
ki se ti je z gotovostjo
obarval drugače
ob učenju kretanja

Nikoli ne bom zmogla
tako mehko odpirati ustnic
kot ti
ki raztopiš poljub besed
v obliko ljubezni

Veš tako milo
mi s kazalcem podrgneš ob lice
tako milo
me učiš govorice rok
in z mimiko telesa sporočaš
da sem zaželjen otrok

Iz tišine sveta je zrastel cvet
razprl vse svoje brstiče
in liste
ter žamet ovil v globine.

Vonj

Ko se senca zagozdi v žolč,
obesim težo na ponujeni klin
ter obvisim na robu grape.

Potem se čisto počasi
obračam v korak,
med polja in hribe,
kjer si zbistrim pogled,
pozabim na slanost
in sestavim čisto svoj vonj.

Proza

Sara Štern

Milijoni let, milijoni teles

Stojiš in gledaš hiše. Nenadoma ugotoviš, da nimaš pojma, kako za vraga si se sploh znašel na tej točki. Jebene hiše razpadajo. Gledaš hiše in se mrščiš ob tem, kar vidiš. Vprašaš se, če prebivalci teh hiš vedo, da naseljujejo prazne lupine preteklosti. Če vedo, da so obkroženi z duhovi vsega, kar bi lahko bilo, pa nikoli ne bo.

Za teboj mimo divja vlak. Preklete hiše so te zamotile in jezno se obrneš, da bi odkorakal dalje. Nimaš časa, da bi gledal hiše. Nimaš časa, da bi postavil naokrog in se utapljal v mislih. Tako kmalu prideš do podhoda, kjer počakaš, da se neumni kolesar odpelje naprej. V mislih preklinjaš kretena, ki se je v podhod zakadil. Lahko bi te prekleto ubil. Odhitiš dalje in se spomniš, da se ti ne mudi. S pogledom ošineš uro. Rdeče številke se lenobno prestavijo in ti se spet namrščiš. Prehiter si. Morda je to tvoje prekletstvo. Vedno si prehiter ali prepozen. Pomembne stvari zdrsnejo mimo tebe, ker jih ne moreš ujeti.

Zdaj si sredi ogromnega parkirišča. Veter se zaganja v tvoje lase. Tvoj pogled je uprt v asfalt. Tako zelo boleče siv je, da nehote pomisliš na svoje življenje. Obstojiš sredi vsega in se potem premakneš, ko te nekdo spet skoraj povozi. Ignoriraš jeznega tipa, ki bevška skozi okno. Vse skupaj je neumno. Zdaj bi lahko bil kje drugje. Lahko bi bil *kdaj* drugje. To sploh ni realna možnost, ampak tvoje misli se vedno znova vračajo tja. Lahko bi se znašel v času, ko hiše še niso bile sive. Ko njihove fasade še niso razpadale in so bila mogočna drevesa v njihovi

okolici zgolj drobne veje in ko še nisi tako zapleteno sestavil svojega življenja.

Z vzdihom obstojiš pri semaforju in čakaš. Tvoje roke so stisnjene v pesti. Dovolj močno, da tvoji členki povsem prebledijo. Ne maraš tega dneva. Ne maraš dušečega občutka in teže na svojem prsnem košu. Kaj za vruga se sploh dogaja? Nikoli se nisi strinjal s tem. Kar zgodilo se je.

In stvari, ki se kar zgodijo, so ponavadi najhujše.

Ko končno obstojiš na mestu, ne moreš več dihati. Seveda si še vedno prehiter. Usedeš se na klop in se skušaš sprostiti. Ne moreš se otresti težkega občutka. Ne veš, zakaj ne. Pogled upreš v nebo in slediš oblakom. Njihova belina je oslepujoča na modri podlagi. Kot da bi se nekdo delal norca iz tebe in ti na sredo popolnega dne privlekel kaos.

Končno njen smeh pritegne tvojo pozornost. Prihaja po stopnicah v družbi ljudi, ki jih nikoli nisi zares maral. Ob novem sunku vetra njeni lasje poletijo po zraku. Ko te v tistem trenutku pogleda, izgleda kot jebena boginja. V ustih začutiš kovinski okus po krvi, ko se nasmehne. Preveč dobro veš, kako se njeno telo odzove na vsak dotik. Preveč dobro poznaš galaksije na njeni koži. Še vedno se počutiš tako, kot da bi jo zagledal prvič. Namrščiš se.

Zakoraka mimo tebe in moraš ji slediti. Njeni ljudje so se že zdavnaj nekam porazgubili, ko tvoji prsti končno najdejo njeno roko in jo ustavijo. Obrne se proti tebi.

»Nehaj.« Njen glas je tih. V njenih očeh iščeš sledi nečesa – *česarkoli* – kar bi ti lahko pomagalo ugotoviti, kaj se dogaja.

Svojo roko potegne stran in privzdigne svojo brado. Ne spregledaš tistega, kar je skrila za trmasto gesto.

»Daj no,« je tvoj glas nenadoma skoraj mehak. »Kaj se dogaja?«

Odkima z glavo. Njeni lasje jo za trenutek skrijejo pred tvojim pogledom, ko se vanje spet zažene veter. Slap svetlobe se končno ustali na njenih ramenih. »*Nehaj,*« zveni bolj odločno. Skoraj jezno. Ampak jeza te ne skrbi, skrbi te tisti drobec bolečine za njo.

Odpreš usta, da bi nekaj rekel. Vedno si bil dober z besedami. Tokrat te prehitijo.

»*Vem, okej? Vem.*«

Morda bi moral biti zmeden. Morda bi moral zmajati z glavo v nerazumevanju. Ampak tvoj jebeni problem je v tem, da ne rabiš vprašati. Tudi ti veš, ampak tega ne moreš priznati. »*Kako?*« tvoj glas zazveni hripavo, ko ga končno le spraviš iz grla. Tvoje dlani so spet stisnjene v pesti.

Za trenutek zapre oči. Opazuješ njihovo zeleno barvo, ko se ponovno ozre vate. Nekoč si ji povedal, da te spominja na travnike poleti. Še zdaj ne veš, kje si našel jebene travnike. Včasih jih pogrešaš, ko jo pogledaš. Njene oči spominjajo na previsoko travo, ki počasi valovi v vetru. »*Povedal mi je.*«

Lahko bi se urezal na njenih besedah. Morda si se. *Bolijo.* In zdaj ne znaš reagirati. Mencaš na mestu. Nisi hotel, da to ve. Ne zdi se ti, da bi lahko razumela. Namršči se, kot da bi slutila tvoje misli. »*Ne morem verjeti, da si ... Kaj za vraga je narobe s*

tabo?» njen glas ostro zareže skozi tišino. Tvoje misli se zdaj vrtijo v krogih. Kako ji je lahko povedal? Izdaja skeli bolj kot njena bolečna in več, da si zaradi tega obupna oseba.

Pa saj si nikoli nisi delal utvar o tem, kdo si. Morda bi se moral vprašati, kako si pristal tukaj.

Skušaš se prisiliti, da bi se opravičil. Ne najdeš besed. Nemočno strmiš vanjo. V njenih očeh so solze. Ob jebelih solzah vedno zmrzneš. Nenadoma bi rad vse skupaj popravil. Rad bi jo objel in s konicami prstov sledil zvezdam na njeni koži. Strmiš vanjo, kot da bi si panično skušal zapomniti poteze njenega obraza.

»In zdaj boš *tih*?« njen glas se zlomi. Nekaj v tvojem prsnem košu tudi. »Konec je,« stopi korak nazaj in skoraj narediš korak naprej, pa se ustaviš. Ker veš, da ima prav. Ker veš, da je bilo konec v trenutku, ko so tvoje ustnice sledile zvezdam na koži nekoga drugega.

Končno odvrneš pogled. Še vedno s kotičkom oči opaziš, kako si jezno obriše solze. Za trenutek se zdi, da bo nekaj rekla, pa si premisli in ti obrne hrbet. Zdaj jo opazuješ, ko koraka stran. Spet hočeš nekaj zaklicati za njo, ampak potem bi vse skupaj izgledalo kot zaključek tragičnega filma. Vse skupaj pošlješ k hudiču.

Zdaj se sam počutiš kot ena izmed tistih neumnih hiš. Preveč dobro veš, da si se sam potisnil tja. Preveč dobro veš, da si jebeni arhitekt svojega uničenja. V tretje se nekomu končno uspe zaleteti vate in skoraj se mu zahvališ, ker lahko končno

nehaš strmeti v njeno odhajajočo postavo. Namesto tega se obrneš in odkorakaš. Nimaš cilja. Zdaj si ti tisti, ki razpada.

Buldog

Lahko bi vedel, da bodo z neumnim cuckom samo težave. Nisem ga hotel peljati na sprehod, ampak tako kot ponavadi me je Maša pogledala s tistimi velikimi očmi in zdaj sem korakal po dežju, medem ko se je njen francoski buldog skušal iztrgati s povodca.

»Daj mir,« sem mu že stotič nejevoljno zabrusil. Saj nisem vedel, zakaj sem se trudil, če je presneta stvar poslušala samo njo. Maša je imela na voljo milijon zgodbic, v katerih je imel pes vlogo super junaka in do zdaj sem vsako izmed njih slišal že najmanj petkrat. Človek bi mislil, da je pes res nekaj posebnega, ampak bil je povsem navaden cucek. Rad je tekal naokrog, žvečil čevlje in skakal po ljudeh. Zadnjih nekaj minut se je skušal zadaviti s povodcem, ampak to ni bil moj problem.

Okej, to *je* bil moj problem. Če bi se mu kaj zgodilo, sem se lahko kar poslovil od Maše, ker mi ne bi nikoli odpustila. Ta cucek je bil njen zaklad. Moral bi vedeti, da je imela neko težko napako. Ko sem jo prvič videl, je bila preveč popolna s tistimi dolgimi lasmi in nedolžnim obrazom. Lase je do zdaj že postrigla in ugotovil sem, da je bil nedolžni obraz samo nekaj, kar ji je bilo naklonjeno ob rojstvu, ampak presneti cucek ... Ta me je spravljal ob živce. Še vedno pa je bil *njen* cucek in hkrati njena najljubša stvar na svetu.

Cuknil sem ga za povodec, da je nehal ovohavati ograjo, potem pa sva zakorakala naprej proti centru. Maša je imela skupaj z dvema kolegicama najeto stanovanje v starem delu mesta. Na srečo njenih cimer ni bilo velikokrat doma. Ena od

njiju je večino časa preživela pri svoji puncu, druga pa je ves čas nekaj protestirala naokrog. Zaradi tega me je Maša tudi povabila, naj se vselim. Skupaj sva bila šele par tednov, ampak ponudbo sem nemudoma sprejel. Saj sem imel rad svojo sestro, ampak življenje v kletni sobi njene hišice mi je pošteno najedalo, težko pa sem prenašal tudi sestrinega moža in njunega dojenčka, ki je večino časa tulil kot žival.

»Greva, no,« sem cucka zdaj preprosto potegnil za sabo in nadaljevala sva pot v deževni noči. Nisem bil prepričan, zakaj se je Maša spet socializirala. Vse njene bivše sošolke so nenadoma pričakovale dojenčke in od ljudi se je pričakovalo, da se bodo ob veseli novici pririsali na obisk. Lahko sem bil samo srečen, da je bila Mašina mama zasedena. Nazadnje sva psa pustila pri njej in potem sem cel večer visel na balkonu pri Mašini sošolki, poleg mene pa je bil bodoči oče, ki je verižno kadil in nekaj momljal o tem, da ne smem nikoli imeti otrok.

Šla sva čez Kongresca, zavila desno in se znašla pri Ljubljani. Sovražil sem biti varuh psa. Na skrivaj sem ga sumil, da se je pri vsaki luči ustavil zgolj zato, da me je jezil. Pes me ni maral nič bolj kot jaz njega, ampak Maša mi ni verjela. Pa sem ji povedal, da sem ga dobil, ko je mrtvo hladno scal v moj čevelj. Samo zasmejala se je in rekla, da psi pač to počnejo. Ampak tole z njenim cuckom je bilo osebno. Ščene me je porogljivo pogledalo v oči, ko je končalo, češ *Kaj pa boš zdaj, a?*

Zoprni pes je obstal in začel ovohavati zrak. Stala sva malo stran od reke. »Daj, skoči. Osreči me,« sem navrgel proti njemu, ampak cucek me ni poslušal. Namesto tega se je

pognal naprej. Za tako malo stvar je bil presneto močan in za trenutek sem skoraj pogrešal bivšo. Bila je cel hudič, ampak imela je mačko, ki se nikoli ni premaknila dlje kot s kavča do kuhinje. Mašin presneti pes bi najbrž peš obhodil celotno Ljubljano, če bi mu pustil. Znal je biti obupno zagnan za nove dogodivščine.

Lahko bi se ga znebil. Včasih sanjam o tem, da ga spravim stran. Včasih ga vržem v vodo, spet drugič ga mahnem po betici. Zbudim se nenavadno srečen, ampak potem se ozrem k speči Maši in vem, da bi ji to zlomilo srce. Prekleti cucek mora še spati na isti postelji kot midva in vsako noč me spretno zrine na rob in stran od Maše.

Sranje, kdaj sem začel tako sovražiti trapastega cucka? Sklonim se in pogladim njegovo neumno betico. »Priden,« zamrmram in pes povoha mojo dlan, potem pa zarenči in lahko bi eksplodiral, ker *kako bi bilo mogoče cucka marati?*

»Mrš,« mu povem in ga zvlečem naprej po poti. Morda zvleče on mene, včasih je težko ločiti. Nehalo je deževati in v trafiki kupim cigarete, čeprav sem Maši obljubil, da bom nehal. Eno si prižgem in pes me gleda. Malo ga imam na sumu, da me bo izdal, preden se zavem, da sem paranoičen. Morda bi se ga res moral znebiti.

In kot da bi cucek vedel, o čem premišlujem, se počasi prigunca do mene, dvigne zadnjo taco in še dodatno premoči moje že tako ali tako mokre hlače. »Prekleti hudič!« Prepozno skočim stran in kar čutim lahko, kako me greje jeza.

Zadnjič je Maša domov privlekla Cosmopolitan in prelistal sem ga na stranišču, ker ni bilo ničesar drugega. Pisalo je, da moraš biti s partnerjem odprt in to bo rešilo vse težave. Z Mašo sva bila skupaj že tri mesece, lahko sem si privoščil iskrenost. Zveza je bila do zdaj obetavna in Maša je bila drugačna od vseh mojih peklenskih bivših, ki so prej ko slej pokazale svojo temno stran. Nisem imel sreče z dekletimi včasih so se kolegi delali norca iz mene, ker sem jih do zdaj zamenjal cel kup.

Na dan privlečem telefon in kličem Mašo.

»Filip? Vse okej?« se javi in v ozadju lahko slišim glasno glasbo. Malo me zaskrbi, kje je, ampak potem se spomnim, zakaj kličem.

»Lej, miška, morava se pogovoriti glede psa,« začnem, odločen, da bom nekaj dosegel.

»Je vse v redu z njim?« je zdaj cela zaskrbljena in globoko vdihnem cigaretni dim, da se pomirim.

»Kaj pa počneš?« je iznenada njen glas ostrejši in pograbi me panika. Sranje. Če me bo dobila, da kadim, ne bo nič z mojo prošnjo.

»Sprehajam psa. Ampak ne kličem te zato. Veš, veliko sem premišljeval in mislim, da je pes preveč ...«

Na tej točki me prekine. »Resno? Tudi jaz sem premišljevala o tem.«

Lahkotnost njenega glasu me presneti, ampak začutim žarek upanja. »Ja?« rečem, potem pa na tla vržem cigaret in ga zmečkam.

»Ja, ampak nisem vedela, kako bi o tem govorila s tabo.«

Z nogo zamahnem po zraku, da prepodim radovednega cucka od ostanka cigarete. »Maša, pa veš, da lah z mano govoriš o čemerkoli,« ji zagotovim in molim k vsem bogovom, da bo rekla ja. »Ampak a se strinjaš?«

Maša se zasmeji. »Jaz? Mislila sem, da boš *ti* problem,« naznani. »Torej se ti zdi okej? Ker sem že malo poizvedovala okrog,« prizna.

Cucku pokažem jezik in se počutim kot zmagovalec presnete tekme. »Ja pa *seveda* se mi zdi okej, sam nisem vedel, kako naj ti rečem.« *In mislil sem, da bo šlo težje*, dodam v mislih.

»Filip, ti si kreten. Napol je že zmenjeno, bom jutri poklicala Boštija in bo zrihtal,« reče in v mislih jo lahko kar vidim, kako ob tem srečno kima. »Oh, sranje, okej, moram iti. Ampak najbolj srečna sem, ker bova dobila še enega psa! Lupčka!«

Linija je prekinjena in nekaj trenutkov se sploh ne morem premakniti. Skušam dojeti, kaj se je zgodilo, medtem ko njen trapasti cucek ovija povodec okrog mojega telesa. Sranje. Situacija se je rapidno poslabšala in zdaj šokirano strmim v telefon. Maša hoče še enega psa? Skušam priklicati celoten pogovor v spomin.

Mislim, da je pes preveč ... Nemudoma najdem problem. Maša nikoli ne posluša in rada dela svoje lastne zaključke. Kaj za

vraga je mislila? *Pes je preveč ...* Osamljen? Če dobro pomislim, je o tem govorila zadnjič pri zajtrku. Nisem je poslušal, ker sem na telefonu skušal najti rezultate nogometne tekme, ampak zagotovo je bilo nekaj o osamljenosti in o tem, kako vsako bitje potrebuje nekoga, ki ga razume.

Oh, sranje.

»Greva, mali,« se najprej skoraj ubijem, nato se končno izmotam iz povodca, potem pa potegnem psa za seboj.

Presneto sranje. Moral bom pustiti Mašo.

NOVI ZVON	1
POEZIJA	5
ALEŠ JELENKO.....	6
<i>INFINITE POSSIBILITIES</i>	6
<i>REPLIKA!</i>	7
<i>NENEHNO PONAVLJANJE NENEHNEGA PONAVLJANJA</i>	8
<i>TI,</i>	9
SARA FABJAN	10
<i>Odlašanje</i>	10
<i>Razporejanje časa</i>	11
<i>Omejitve</i>	12
<i>Zmagoslavje</i>	13
<i>Začrtati meje</i>	14
VERONIKA ŠOSTER.....	15
<i>Jarilo</i>	15
MATEJA TRAVEN	18
<i>Iz tišine</i>	18
<i>Vonj</i>	20
PROZA	21
SARA ŠTERN	22
<i>Milijoni let, milijoni teles</i>	22
<i>Buldog</i>	27